

JEZDECKÉ ROZHLEDY

Redaktor: Podplukovník gšt. Josef Tacl.

LEDEN 1938.

—c—:

Německý předpis pro výcvik v eskadroně.

(Pokračování z čís. 10/1937.)

Družstvo.

Družstvo koňmo.

Družstvo je nejmenší bojovou jednotkou. Jeho složení uvádí následující náčrt:

čtveřice velitele družstva	 	1 velitel družstva, 3 vodič náručních koní,
	 	2, 4 jezdcí,
čtveřice kulometná	 	1 velitel lehkého kulometu, 3 vodič náručních koní,
	 	2, 4 střelci,
1. čtveřice střelecká (patračů)	 	1 velitel čtveřice,
	 	3 vodič náručních koní,
2. čtveřice střelecká (patračů)	 	1 velitel roje patračů (1. a 2. čtveřice střelecké),
	 	3 vodič náručních koní,

Velitel družstva velí družstvu, v boji je tam, kde je nejdůležitější místo; je vyzbrojen puškou (na sedle vlevo vzadu) a šavlí (na sedle vpravo vzadu), dalekohledem, nůžkami na drát, blokem a kompasem.

Velitel roje patračů je zástupcem velitele družstva, koňmo vede své čtveřice, v boji velí oněm čtveřicím, u nichž není velitel družstva; v boji a ve vnitřní službě je pomocníkem velitele družstva a řídí se jeho rozkazy.

Střelec 1 kulometné čtveřice má na sedle vlevo vzadu kulomet vz. 34 v pouzdře, vpravo vzadu jednu schránku s náboji; šavli má na sedle vlevo vpředu, mimo to má pistoli. Připravuje kulomet k palbě a obsluhuje jej v boji; velí své kulometné čtveřici.

Střelec 2 (pomocník) má na sedle vlevo vzadu podstavec (třínožku) a záložní hlavěň v pouzdře, vpravo schránku s náboji; šavli má vlevo vpředu.

Pomáhá 1. střelci v přípravách ke střelbě a při zaujímání palebného stanoviště. Potom si zpravidla lehne několik kroků stranou vpravo nebo vpravo vzadu od 1. střelce, co možná zcela ve skrytu. Je stále připraven podporovat střelce 1 (na př. při odstraňování poruch nebo zádržek, při výměně hlavně, při změně podstavce) anebo jej nahradit. Jen v tom případě, že palebné stanoviště skýtá vhodný skryt, zůstává po jeho zaujetí ležet vedle střelce 1, pomáhá mu při nabíjení, zasouvání pásu nebo při vybíjení. Při zaujetí palebného stanoviště s podstavcem třínohým umísťuje jej a drží.

Třínožka se bere jen na zvláštní rozkaz při sesednutí k palbě; jinak nese střelec 2 ještě jednu schránku s náboji.

Střelec 3 v kulometné čtveřici je vodič náručních koní.

Střelec 4 je pomocník pro zásobování střelivem a je odpověden za spojení mezi velitelem čety a kulometnou čtveřicí. Podle toho volí své stanoviště, aby tuto úlohu splnil, a to podle možnosti skrytu. Při zaujímání palebného stanoviště s třínohým podstavcem staví jej a pevně drží.

Ostatní jezdci družstva jsou vyzbrojeni puškou a polní lopatkou; jezdec 1 velí čtveřici, jezdec 3 je vodič náručních koní; pěšky 1, 2 a 4 jsou střelci z pušek.

Semknuté tvary jsou u družstva: pochodový proud — viz předchozí náčrt — a zástup.

Na povel „Pohov“ velitel není vázán na své předepsané místo; nebylo-li jinak nařízeno, je dovoleno mluvit, zpívat, jíst a kouřit, v nesnadném terénu je možno jet s rozdělenými otěžemi. Jak v pozoru, tak i za pohovu se jezdí lehkým klusem, dočasně vysedat může však být nařízeno.

Pochodový proud je tvar nástupový a pochodový. V něm jdou koně zadní dvojice tak, že kryjí do mezery mezi koňmi přední dvojice, hlavou ve výši ocasu předních koní. Další dvojice střídavě kryjí přes jednu. Jezdí se zásadně na pravé straně cesty, může však být nařízeno rozdělení na obě strany nebo jízda středem anebo po levé straně silnice, je-li třeba šetřit koně. Uvedené odchylky od normálního způsobu pochodu se dějí na povel (nebo na znamení).

Zástup slouží k využití skrytu proti pozemnímu a vzdušnému pozorování a k využití stezek a k jízdě hustým lesem; může ho být použito i k předjíždění proudu a k využití vhodnější strany cesty, když prodloužení proudu tím vzniklé nepadá na váhu.

V zástupu jedou za sebou jezdci podle čísel 1, 2, 3, 4 v každé čtveřici na vzdálenost jednoho kroku.

Nasedání a sesedání. Před nasedáním předchází povel („An die Pferde“), na který se jezdci připraví k nasedání. V pochodovém proudu se velí hotovost k nasednutí a pak leví jezdci ustoupí o krok stranou vlevo. Na povel „Nasednout“ jezdci nasednou, srovnají otěže, vyřídí se a zaujmou zákryt a předepsaný rozstup. K urychlení nasednutí za pochodu a v boji se velí jen pohotovost k nasednutí a nasednout.

Má-li se sesednout v pochodovém proudu, velí se hotovost k sesednutí; leví jezdci ustoupí o jeden krok vlevo; poté na povel „Sesednout“ sesednou a zůstanou stát při hlavě koně. Při sesednutí na silnici zavedou se koně až k pravému okraji. Zkrácený povel je jen „sesednout“. Sesednutí k boji — viz dále.

Změny chodů se provádějí tak, aby se přecházelo postupně do chodu o stupeň vyššího nebo nižšího. Přechod musí provést všichni jezdci najednou. Pochod v kroku se koná rychlostí 125 kroků za minutu, v klusu se urazí 275 kroků za minutu, ve cvalu 500, nebo v obtížných okolnostech 400 kroků, v zrychleném cvalu 700 kroků.

Obraty vzad jsou dva, a to buď protichod anebo čelem vzad ve čtveřicích. V tomto případě obrací každá čtveřice na místě vlevo čelem vzad a při nejbližší příležitosti je družstvo uvedeno do původního pořádku.

Otevřené tvary jsou základní dva, a to: zástup a houf. Zaujímají se tehdy, kdy toho situace, terén nebo nepřátelská činnost vyžadují. Mohou být nařízeny i jiné tvary, po případě jednotlivým čtveřicím. V otevřených tvarech se nezdraví.

V zástupu jedou jezdci podle svých čísel za sebou (1, 2, 3, 4) na vzdálenost 5 kroků; jinou vzdálenost je nutno nařizovat.

Houf je tvar hodící se zvláště k průzkumu ve volném terénu, když je střetnutí s nepřítelem pravděpodobné, a k překročení terénu, který neskýtá skrytů.

Obyčejně se rozčleňují jen některé čtveřice. Celé družstvo se rozčlení v houf, dostane-li se do překvapující nepřátelské palby, nebo je-li napadeno nízko letícím letcem nebo má-li uniknout nepřátelské útočné vozbě.

Přední polovina družstva se rozčlení vpravo, zadní vlevo od velitele. Rozstup a vzdálenost jednotlivých jezdců se řídí situací, terénem a účinností nepřátelské palby. Není-li jinak nařízeno, jsou rozstupy a vzdálenosti asi 5 kroků. Zbytek družstva, které se nerozčlenilo, následuje na nařízenou vzdálenost.

K boji se sesedá na povel „K boji sesednout“. Leví jezdci ustoupí o krok vlevo (není-li vlevo místo, praví jezdci vpravo), 1, 2 a 4 sesednou, 3 zůstane na koni. Jezdci, kteří sesedli, přehodí třmeny přes sedlo a zkrátí posuvkou pákové otěže. Potom zavedou náruční koně na výši jezdce 3, jezdci 2 a 4 dají sňaté otěže svých koní vodiči; jezdec 1 připojí svého koně ke koni 2. Obsluha lehkého kulometu složí, není-li jinak nařízeno, vpravo.

Mají-li sesednout k boji jen praví jezdci, velí se „1 muž 2 koně k boji sesednout“. Při tom je třeba naříditi, má-li být vzato střelivo s koní jezdců 3 a 4 kulometné čtveřice.

Sesedne-li samostatně družstvo k boji, stává se velitelem náručních koní vodič náručních koní velitelské čtveřice (první). Vede koně v tvarech odpovídajících situací a terénu na stanoviště. Ve volném terénu jdou jednotlivé čtveřice náručních koní nejdříve paprskovitě od sebe a potom se řídí podle velitele náručních koní, který udává směr. Vzdálenosti a mezery se řídí podle terénu.

Po dosažení stanoviště náručních koní sesednou vodiči a spojí koně. Jen hrozí-li nebezpečí, zůstanou na koních nebo se nařídí po sesednutí koně nespojovat.

Za stanoviště se zvolí místo skýtaající skryt i ochranu proti nepřátelské útočné vozbě. Velitel náručních koní se potom postará o spojení s družstvem (co možná na dohled — pozorováním), o zajištění náručních koní a skrytí jich před leteckým a vzdušným pozorováním. Prozkoumá cesty pro pohyb vpřed a místa, kde lze se vyhnout nepřátelské palbě. Jezdci uvolněných po spojení koní se použije buď pěšky nebo koňmo k udržování styku a k obsazení bodů skýtajících dobrý výhled. Na lesk sedel a jeho zastření musí být vždy pamatováno.

Pohyb náručních koní vpřed se zřídka provádí pěšky; obyčejně vodiči nasednou, rozptýlí se po čtveřicích přímo vpřed a potom postupují za svým družstvem.

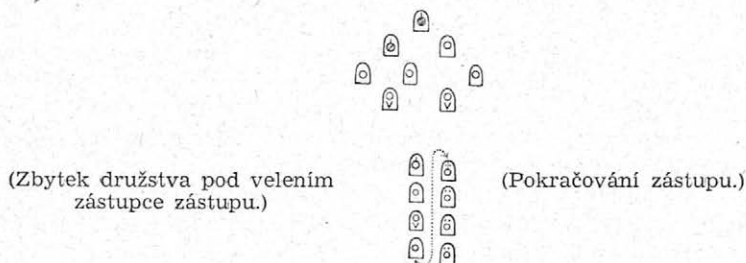
Družstvo pěšky.

Po sesednutí k boji má úplné družstvo velitele, zástupce, kulomet s 3 střelci, 7 střelců, celkem 12 mužů.

Způsob boje. Družstvo vede boj svými zbraněmi jako družstvo pěchoty. Po sesednutí k boji je shromážděno velitelem, čímž se též ulehčí vedení náručních koní. Zvláštnost boje jezdeckta nese s sebou, že se družstvo často octne odděleno od ostatních částí a samo zahajuje boj. Velitel

družstva bude potom často nucen tvořit 2 hloučky, z nichž hlouček s důležitější částí úkolu vede sám, druhý svěruje svému zástupci. Sám volí takové místo, aby měl přehled a mohl svým jednáním družstvo strhnout za sebou. K ochraně boků nebo k styku se sousedy používá jednotlivých čtveřic.

Postup družstva proti nepříteli se provádí obvykle tak, že velitel družstva rozčlení svou čtveřici a jednu čtveřici střeleckou a zbytek pod velením zástupce následuje v zástupu.

Družstvo postupuje v přískocích obdobně jako průzkumná hlídka. Jsou-li rozčleněné částice družstva donuceny sesednout k boji, následující zbytek družstva se přiblíží podle okolností koňmo nebo pěšky, nebylo-li nařízeno něco jiného. Velitel družstva dá sesednout a nasadí svou jednotku k boji pěšky.

V boji samostatného družstva buď hned na počátku nebo v průběhu boje pokusí se částicemi vést boj na místě, jinými obejít nepřítele a napadnout jej z boku, nebo ustupuje-li, pronásledovat jej koňmo. Částice bojující pěšky pokračují v palbě, aby nepřítele poutaly, klamaly a znemožnily mu ústup.

Cím lépe využívá družstvo za postupu terénu, tím déle může zůstat na koni a tím také lépe uplatnit svou pohyblivost. Prostory ovládané nepřátelským pozorováním a dělovou palbou prochází ve vyšším chodu, nelze-li je bez velké ztráty času objet.

Postup proti nepříteli prostorem ovládaným nepřátelskou kulometnou palbou má vždy za následek ztráty, a proto před ním musí předcházet bojový průzkum a provádí se v přískocích, aby se předešlo ztrátě.

Přes to, že bojový průzkum nařizuje zpravidla velitel eskadrony nebo velitel čety, není velitel družstva zbaven povinnosti sám se starat o bezpečnost své jednotky, zvláště je-li vzdálena od ostatních družstev anebo na křídle.

Sesedá-li družstvo k boji na rozkaz velitele čety, jsou i náruční koně družstva pod jeho velením; v každém případě dá velitel družstva potřebné pokyny při sesednutí veliteli náručních koní.

P a l b a v b o j i. Hlavní palebnou zbraní družstva je lehký kulomet; svou palebnou mohutností a přesností dovoluje šetřit síly ostatních střelců k jejich hlavní úloze, již je v boji zblízka zničit poslední nepřátelské odpory. Zahájení palby nařizuje zpravidla velitel družstva. Lehké kulomety a střelci z pušek nemohou vést dlouhý boj. Je nutno vždy se snažit, aby zasáhly s překvapením. Vítězem bude ten, kdo rychleji umístí větší počet zásahů. Po krátké palbě, a nebo hned, když bylo dosaženo pal-

bou žádaných výsledků, skryjí se úplně lehký kulomet i střelci z pušek. Je-li třeba, zaujmou jiná palebná stanoviště; tato změna musí být provedena zcela skrytě.

Dovolí-li to terén nebo jsou-li střelci zakopáni, vždycky se provedou přípravy k palbě v skrytu. Teprve potom provedou lehký kulomet a střelci palebný přepad. Každý okamžik neužitečného ležení mimo skryt odporuje požadavku udržet bojovou sílu.

Množství střeliva určeného k vystřelení při přepadu palbou může být nařízeno, je-li zaručeno, že nařízeným množstvím bude dosaženo žádoucího výsledku.

Podstata vedení boje s lehkým kulometem záleží v soustředování palby na nejnebezpečnější, nejvíce ohrožující cíle. Pro volbu cíle je rozhodující bojový úkol; je nutno zničit nejdříve onen cíl, který nejvíce ohrožuje jeho provedení. K účelnému rozvržení palby je třeba spolupráce se sousedy a s těžkými zbraněmi.

Střelec postřeluje nařízený cíl, při velké šířce cíle jenom naproti ležící část. Je-li mu ponechána volba cíle, řídí se vždy zásadou vyslovenou v předchozím odstavci. Proto také musí všichni střelci znát bojový úkol, a jak jej chce velitel splnit.

Každý voják musí si být vědom, jak důležitou otázkou je otázka střeliva. Proto také k úkolům a povinnostem všech velitelů patří přísný dohled na spotřebu střeliva, péče o jeho účelné využití a o jeho doplňování. Všichni velitelé musí znát, kolik mají střeliva a s jakým množstvím a v jaké době mohou počítat s doplněním. Dokud to situace dovoluje, má zůstat nedotčeno u lehkého kulometu 200—250 ran.

K správnému zamíření jsou zjišťovány především vzdálenosti, zpravidla odhadem. Velitel i střelci zjišťují podle dopadů, kde jejich palba leží. Palba leží dobře, když část ze svazku dopadů je před cílem a většina za cílem. Pozorování dopadů a hodnocení palby musí být cvičeno. Nelze-li pozorovat dopady u cíle, je nutno se zastřílet na blízké místo, které umožňuje jejich sledování a potom palbu přeložit.

Na malé cíle se zaměřuje na spodní okraj, na velké na střed. Při cílech pohybujících se napříč směrem palby je třeba předsadit, t. j. vyrovnat dráhu cíle s dobou letu střely. Stejně třeba je dbát na stranový vítr, který snáší střely zvláště při větších dálkách.

P a l e b n á k á z e ň. V těžkých bojových situacích musí každý střelec dbát všech ustanovení o použití zbraně a o chování v boji. K tomu patří: využívat terénu k zvýšení účinku palby a k vlastnímu skrytí, správné zamíření, postavení hledí, pečlivé vypálení, sledovat velitele a účelně používat munice.

Palbu lehkého kulometu řídí zpravidla velitel kulometné čtveřice. K přepadu palbou se postupuje takto:

velitel označí cíl a ukáže jej (často i dalekohledem) střelci, který potvrdí, že jej vidí;

velitel nařídí postavení hledí a po případě i počet ran, které mají být vypáleny;

číslo 2 během instruování střelce připravuje v skrytu kulomet k palbě a po případě za podpory druhého pomocníka postaví hledí; kulomet je nabit ve skrytu;

na povel je kulomet předsunut, odjištěn a palba zahájena.

Když je to nutné, provede všechny úkony obsluha na povel „K palbě“ sama a zahájí palbu (na př. při náhlém střetnutí).

Má-li být palba zastavena, děje se tak na povel, po kterém se kulomet znovu skryje; střelili-li se jen omezený počet ran, stane se tak hned po jejich vypálení.

Vzhledem k šířce a hloubce rozvinutých střelců z pušek bude nesnadné, aby velitel jejich palbu řídil; každý střelec střílí samostatně. Bude tomu i tehdy, když velitel nařídil soustředit palbu všech na jeden cíl. Velitel se snaží soustřeďovat palbu svých střelců, zvláště tenkrát, když je vyřazen lehký kulomet a jeho činnost je nutno nahradit palbou pušek. Střelili i sám, když to situace vyžaduje, jinak sleduje palbu svých střelců. K přepadu připravuje palbu v skrytu a po jejím ukončení velí znovu skrytí; povel ke skrytí (zastavení palby) střelci opakují.

Ú t o k p ě š k y. V účinné nepřátelské palbě musí být postup podporován vlastní palbou. Palba splní jen tehdy svůj účel, bude-li jí správně využito k rychlému a odhodlanému postupu vpřed. K propracování se vpřed je nutno využít terénních skrytů a postupovat od jednoho k druhému. Čím méně skýtá terén skrytů, tím více stoupá důležitost rychlého zakopávání a tím mohutnější musí být palebná podpora; zakopávání kryjí kulometry svou palbou.

Postup může být podporován útočnou vozbou; musí pak být prováděn tak, aby se družstvo nedostalo do palby řízené proti útočné vozbě. Nepřátelské dělové palbě snaží se družstvo vyhnout, obejít ji ovládaný prostor, jestliže to úkol připouští. Není-li to možné, snaží se prostory proběhnout v jednom v přestávkách v palbě.

Před střepinami blízko vybuchujících dělových nábojů chrání se rychlým lehnutím na zem; tím způsobem lze se kryt i při pozorovaném vypálení, podle zvuku a p., kdy lze očekávat náraz v blízkosti. Krytí a opětné vyrazení se provádí v těchto případech bez povelů; střelci následují svého velitele.

Družstvo postupuje rozvinuté buď najednou nebo po hloučcích anebo jednotlivcích v přískocích, jejichž délka je závislá na vlastní podpoře postupu palbou, na nepřátelské činnosti a na terénu.

Střelci z pušek se připraví k přískoku tak, že vezmou pušku do levé ruky, oprou se pravou rukou o zem, přikrčí pravou nohou k odrazu, při čemž se nesmí vzpřimovat.

Střelec lehkého kulometu vybije zbraň, hlásí jistotu. Střelec 2 se stará, aby v novém palebném stanovišti bylo střelivo, po případě je doplní od 4, která dbá, aby v opouštěném stanovišti nezůstaly ležet potřeby nebo munice.

Po dosažení přískoku buď se zaujme nové palebné stanoviště nebo se všecko skryje (podle povelu nebo znamení).

Vnik do nepřátelského postavení je často výsledkem rozhodnutí velitele družstva. Velitel se snaží působit palbou z jednoho směru a druhým směrem vyrazit se střelci. Lehký kulomet poutá palbou nepřítele; může střílet i za pohyb. Střelci proniknou až na ztečnou vzdálenost a vyrazí ke zteči. Je-li nepřítel zahnízden v okopech, je účelné před ztečí vrhnout ruční granáty. Lehký kulomet po zdaru zteče rychle pronikne kupředu.

Velitel družstva musí se starat, aby překonal slabinu okamžiku po zteči a co nejdříve uvedl své družstvo do pořádku, aby získaný terén

udržel a družstvo bylo schopno čelit protiútokům. Odzbrojené zajatce odešle velitel dozadu.

Obsazení a obrana postavení. Zvláštní ráz bojů jezdeckta nese s sebou nutnost velmi rychlého obsazení poměrně širokých front. Kdykoliv je to možné, jede velitel družstva cvalem vpřed obhlédnout své postavení a připravit jeho zaujetí.

Členění družstva závisí na úkolu. Obvykle se dělí ve dvě části, řídící po čtveřicích. Velitel družstva nařídí obsazení jen zběžně a teprve po jeho dosažení stanoví podrobnosti; přesvědčí se o výstřelu a upraví umístění tak, aby uniklo nepřátelskému pozemnímu i vzdušnému pozorování.

V boji jezdeckta musí družstva obsazovat postavení, z nichž znovu rychle vyrazí na koních; v tom případě sesednou jen praví jezdci, takže náruční koně zůstanou pohybliví.

Také v případech, kde musí být zaujata postavení v otevřeném terénu, v němž není skrytů a náruční koně musí být odváděni daleko dozadu ve vyšších chodech anebo po úzkých stezkách, lesem a p., sesedají jen praví jezdci.

Sesedlí střelci tvoří potom ochranu lehkého kulometu a obvykle se již v hloučky nedělí.

Výstřel je třeba ihned upravit. V předpolí se zjistí vzdálenosti významných terénních bodů, aby se usnadnilo zahájení palby, kdyby se objevil nepřítel. Se sousedy se naváže styk. Trvalé pozorování předpolí musí být vždy zajištěno. Pozorují velitel nebo jeho zástupce nebo k tomu určí některého střelce.

Má-li být postavení bráněno, dostane velitel družstva rozkaz k úpravě terénu a k zřízení překážek a zároveň, kolik má času k provedení těchto prací.

Úprava terénu začíná přípravou materiálu k zastírání; dobře zastřené, byť i méně pevné postavení je výhodnější než silné opevnění zjištěné nepřátelským pozemním nebo vzdušným pozorováním (průzkumem).

Dovoli-li to situace, přezkouší velitel viditelnost postavení z nepřátelské strany.

Obsazené postavení je nutno bránit až do vítězného zničení útočících sil anebo až do vlastního zániku. Každý musí setrvat i pod prudkým postřelem, často i v plynové masce a bojovat, i když je obchvacován, neboť jen tím umožní zásah záloh a přispěje k vítězství.

Útočí-li nepřítel s útočnou vzbou, musí pevnou vůlí a příkladem velitelů každý překonat stísněnost a dojem, který útok vyvolává. Každý musí vědět, že útočné vozy útočí ve větším množství a v hlubokém učlenění.

Velitel družstva musí o takovém útoku ihned zpravit velitele čety a blízké zbraně proti útočné vzbě.

Nejlepší ochranou proti objevivší se útočné vzbě je zpravidla skrytí a nehybné vyčkávání; střelci tím uniknou pozorování a tím i palbě nepřátelské útočné vozby a chrání se i proti vlastní palbě zbraní proti útočné vzbě, řízené na nepřítel.

Na malé vzdálenosti mohou být nepřátelské obrněné vozy postřelovány, když průzory a střelny mohou být poškozeny, nebo když průbojným střelivem lze dosáhnout výsledku.

Kdo by chtěl uniknout před útočnou vzbou, jsa v dosahu jejího postřelu, je ztracen; jen když hrozí nebezpečí přejetí, uskočí střelec stranou, aby se vyhnul.

Jednotky pěší, doprovázející útočnou vozbu, musí být vždy potírány; účelem je oddělit je od útočné vozby je podporující.

Znehybnělé obrněné vozy je třeba napadnout; palba se řídí na výhledy a střelny a s využitím prostorů, kam vozy nemohou střilet, se snaží vrhnout svazky ručních granátů pod pásy.

Ústup na koni i pěšky se provádí podle stejných zásad jako postup proti nepříteli. Terénu je nutno využít do krajnosti. Velitel družstva dostane rozkaz, má-li ustupovat s bojem nebo bez boje v dlouhém přískoku dozadu.

Zahájení ústupu je buď nařízeno nebo je veliteli družstva určeno v terénu čára, jejíž překročení nepřátelskou převahou značí pro něho začátek ústupu.

Samostatné družstvo řídí velitel, bez jehož rozkazu, v každém případě, nesmí nikdo ustoupit.

Při ústupu je nutno mít náruční koně blízko, kdykoli to situace připouští.

Přerušeni boje a ústup má uniknout nepřátelskému pozorování. Veliteli náručních koní musí být určeno místo, kde družstvo nasedne. Na široké frontě dostane ustupující družstvo od velitele rozkaz, kde se má shromáždit; velitel sám ustoupí s onou částí, která je nepříteli nejbližší. Bojuje-li družstvo na ústupu, odpoutává se po částech a často se znovu obrací proti nepříteli. Sousední družstva mohou ústup podporovat palbou nebo se manévruje v družstvu samém palbou. Má-li družstvo uniknout bez boje v dlouhém přískoku, je zpravidla podchyceno zadními jednotkami.

Četa a eskadrona.

Četa se skládá z velitele, z velitelské skupiny a ze tří družstev. Skupinku velitelskou tvoří její velitel, vodič náručních koní a spojka (současně signalista). Skupinka může být podle úkolu i zesílena spojkami z družstev.

Pořadové tvary čety jsou: úroveň (Linie), pochodový proud a zástup. Úroveň je tvar nástupový; v ní stojí tři družstva vedle sebe na rozstup tří kroků mezi pravým jezdce jednoho družstva a levým jezdce druhého družstva. Na tři kroky před středním družstvem je spojka, před ní na krok vodič a velitel velitelské skupinky, před nimi velitel čety na tři kroky.

Předepsané změny tvarů v četě jsou: přechod z pochodového proudu do zástupu a naopak, přechod z pochodového proudu v úroveň a naopak.

Eskadrona se skládá z velitele s pomocným rojem, ze tří čet, z čtyř kulometné, z bojového, kuchyňského a zavazadlového trénu.

V pomocném roji jsou: trubač, který má osvětlovací pistoli; drží a vede koně velitele eskadrony a výjimečně je ho použito jako spojky; velitel roje, který řídí pozorování, sbírá a odesílá hlášení a udržuje spojení s četami; vodič náručních koní; dvě spojky (jedna zároveň jako signalista).

Tvary eskadrony jsou: úroveň (Linie); v ní stojí čety v úrovni vedle sebe s rozstupem tří kroků; pochodový proud, v němž jsou čety v pochodovém proudu za sebou.

Četa a eskadrona v boji a v polní službě. Všeobecnosti o pochodech.

Průměrná rychlost pochodu eskadrony činí $7\frac{1}{2}$ km za hodinu, odpočinky v to nečítajíc. Eskadrony mohou svou pochodovou rychlost zvýšit, zvláště jde-li jen o krátké trati. Při zvyšování rychlosti se doporučuje členění do hloubky.

Při dlouhých pochodech je nutno setrvat na shora uvedeném výkonu normálním. Zvýšení jen na omezenou dobu je přípustné jen tehdy, může-li být o získaný čas prodloužen odpočinek nebo lze-li tak dříve, před největším poledním vedrem, dosáhnout ubytovacího prostoru.

V hornatém terénu bude třeba v rovných částech trati jet rychleji, aby celkový průměr byl zachován; při dobrých cestách lze zvýšit na rovné, dobré cestě přechodně výkon až na deset kilometrů v hodině, tedy jen většinou v klusu.

Při dlouhých rychlých pochodech nelze se vyhnout ztrátám; vyžaduje-li toho naléhavost situace, nelze se na ně ohlížet. Unavené koně se shromažďují a následují za jednotkou.

Při všech pochodech, brzy po vyrazení, se zařazuje zastávka k úpravě sedláni a balení a k úpravě nákladu nosných koní.

Při oddechu se složí břemena nosných koní nebo se koně i odsedlají; podkováři upraví uvolněné podkovy.

Při odpočinku, který je zařazen při dlouhém pochodu jednou nejméně za dvě hodiny, se odsedlá, napájí a krmí a poranění koně se ošetří.

K zachování svěžesti koní je nutno mít na zřeteli, že

hloubkové rozčlenění snižuje zvíření prachu a dovoluje složkám jedoucím vzdáleně za sebou využít chodu odpovídajícího cestě;

vedení koní pěšky ulehčí koním nejvíce, ale značně prodlužuje dobu pochodu (třmeny se hodí přes sedlo);

po vyrazení z ubytování nebo po odpočinku a stejně tak před příchodem do ubytování jede se delší čas v kroku. Štvát koně ihned do rychlého chodu působí větší únavu než dlouhé klusové trati, střídané s partiiemi v kroku za klidného pochodu. Hnat koně do ubytování má za následek, že koně špatně žerou a špatně tráví, čímž se snižuje účinnost odpočinku a klidu;

klusat do kopce je pro koně zvlášť namáhavé; má-li být dodržena průměrná rychlost, bude často nutno ve zvlněném terénu klusat s kopce; každé možnosti napájet koně musí využít jak jednotlivce, tak i jednotka.

K ochraně proti leteckým útokům se člení pochoduující eskadrona do hloubky, nejméně dvojnásobně proti normální, na rozkaz velitele.

Zajištění na pochodu. Eskadrona pochoduující samostatně nebo jako předvoj zajišťuje se vpředu čelní hlídkou v síle družstva až čtyři, vždy pod velením důstojníka. Čelní hlídka chrání eskadronu ve směru pochodu před překvapením nepřítelem, odstraňuje překážky, zatlačuje slabší nepřátelské odpory a tím pečuje o nerušený postup eskadrony. Při střetnutí s nepřítelem zajišťuje eskadroně prostor a čas k rozčlenění. Když je to nutné, dává výstrahu před nepřátelskou útočnou vzbou nebo letcem. Pohybuje se na vzdálenost až 1500 m před eskadronou; v noci a v pokrytém terénu se vzdálenost zmenšuje.

Velitel čelní hlídky řídí její členění a vlastní její zajištění. Čelní hlídka jede jako průzkumná hlídka v posunech a čas ztracený pozorováním nahrazuje zvýšením chodu. V čele jedou dva jezdcí, kteří podle roz-

kazu velitele hlídky prozkoumávají místa jím označená na pochodové cestě. Velitel hlídky jede tak, aby tyto dva jezdce mohlo pozorovat. Zbytek hlídky následuje obvykle v pochodovém proudu, často rozděleně vpravo a vlevo na silnici.

Velitel eskadrony vysílá před sebe skupinku spojek, jejíž velitel dbá o to, aby styk s čelní hlídkou nebyl ztracen.

Do prostoru před čelní hlídkou vyšle eskadrona podle potřeby průzkumné hlídky na vzdálenost 10—15 km.

V bocích se může eskadrona chránit vysláním hlídek.

Velitel eskadrony jede mezi čelní hlídkou a eskadronou; musí často jet až k ní, aby sám pozoroval osobně nebo dal další pokyny.

Zadní voj a bočné zajištění se řídí obdobně zásadami pro čelní hlídku. Kulometná jednotka pochoduje buď uprostřed proudu nebo na jeho konci.

Eskadrony musí při hrozcím střetnutí s nepřitelem opustit silnici a pokračovat v pochodu terénem; tím se sníží též nebezpečí plynoucí z možné srážky s nepřátelskou útočnou vozbou (OA.) a spíše unikne leteckému pozorování. Rozhodne-li se velitel eskadrony opustit cestu, nesmí se zarazit před obtížemi, s kterými bude zápasit trén při pochodu terénem. Není-li vyhnutí, nechá jej stát pod ochranou částice (stráže) nebo při ústupu jej závčas odešle napřed.

Trénu velí poddůstojník, jemuž mohou být podřízeny i nosné koně muniční, zdravotnická hlídka a druhé koně důstojníků.

Rozčlenění je rozložení jednotky do hloubky a do šířky; v četě a v eskadroně se často provádí jen rozčlenění do hloubky. Jednotky se rozčleňují, když situace, terén a nepřátelská činnost vyžadují zvýšení pohotovosti k boji nebo uvolnění svazu. Pokud je to možné, provádí se koňmo, nejde-li to, pěšky. Vždy je třeba dbát těchto zásad:

Je nutno využít pohyblivosti jednotek na koni k rychlému rozčlenění, bez ztráty času, ať již potom pochodují v otevřených tvarech terénem nebo se znovu shromáždí v pochodový proud.

Čety postupující terénem budou se samy za stejných předpokladů členit v otevřené tvary. Při postupu v otevřených tvarech je nutno využít všech terénních skrytů, což často vyvolá změny původně zaujatých tvarů. Velitelé budou často nuceni v rychlém chodu předjet jednotky, které za nimi vedou jejich zástupci. Ti udržují spojení se svými veliteli.

Jakmile započne družstvo zaujímat otevřený tvar, zpravidla se to stane z rozhodnutí jeho velitele, počíná rozvinutí jednotky.

Eskadrona nebo četa se rozčleňuje na rozkaz nebo na povel anebo na znamení velitele. Je-li velitel dále vpředu, dá znamení a jeho zástupce nařídí rozčlenění jednotky.

Vedení jednotky je zajištěno tím, že se některá četa stane směrovou; je-li jedna v prvním sledu, je automaticky směrová, jsou-li tam dvě, je to pravá četa; výjimky se nařizují zvlášť. Stejně zásady platí i pro družstva v četě.

Není-li dosud nařízen směr anebo cíl, následuje směrová četa za velitelem jedoucím vpředu.

Při rozčlenění nařizuje velitel zpravidla zhuštění bojového průzkumu; odpovídá za styk se sousedy, zabezpečení průzkumu v boku, je-li na křídle. K průzkumu terénu se vysílají hloučky patračů. V pokrytém terénu je třeba mimo průzkumu i přímého zajištění, po případě je tento úkol sloučen s úkolem patračů vyslaných k ohledání terénu.

Rozkaz k rozčlenění obsahuje zpravidla: údaje o nepříteli, cíl nebo účel rozčlenění, tvar, který eskadrona zaujme. Rozkaz může být doplněn udáním směru (azimut), činností sousedů, stanovištěm bojového trénu a SV. velitele eskadrony.

Kulometná četa se pohybuje při delším pochodu v otevřených tvarech za tou četou eskadrony, která svým umístěním v sestavě je nejvíce chráněna. Má-li postupovat samostatně, dostane záštitu; podobně je tomu i s bojovým trénem.

Je-li třeba rychle rozčlenit eskadronu (četu) do hloubky a šířky, děje se tak na povel „Schwadrons-Keil-Marsch!“, t. j. 1. četa v prvním sledu, 2. v druhém nebo na př. „Zug-Breitkeil“, t. j. 2 čety v prvním sledu, jedna vzadu. Rozstupy a vzdálenosti mezi četami jsou asi 300 m. Čety jdou na svá místa nejkratší cestou v chodu, kterým jede směrová četa.

(Příště dále.)

Jezdectvo u nás a v cizině.

Podplukovník gšt. Vít Ondrášek:

Základy organisace a taktiky vyšších jezdeckých jednotek.

(Podle článku S. M. Buděnného, uveřejněného v revue „Vojennaja mysl“, čís. 3/4 1937.)

Autor rozdělil svůj článek velmi přehledně na tyto stati:

- I. Operativní úkoly rychlých jednotek (R.J.).
- II. Bojové složky R.J.
- III. Základní taktické úkoly R.J.
- IV. Taktika R.J.
- V. Bojová sestava R.J.
- VI. Manévr R.J.
- VII. Odražení nepřátelského přepadu a zahajovací boj.
- VIII. Zajištění manévru a boje valných sil R.J.

Ve shora uvedených státech autor velice podrobně píše o R.J., o jejich složení a úkolech a možno po přečtení článku pochopit, jak si Rusové představují použití těchto jednotek.

Podle názoru autorova možno předpokládat, že již dnes můžeme rozdělit pozemní armády na dvě veliké složky. Vyšší rychlé jednotky a vyšší jednotky řadové, t. j. pěší divise. Z nich jak jedny, tak i druhé mají své operativní určení.

Jezdectvo a později motomechanisované jednotky, které ve světové válce měly jen bojový význam pomocný a sloužily hlavně k zajišťovací službě (zvědy, kryt, zajištění boků a styku), k využití úspěchu (pronásledování), stávají se dnes rozhodujícím bojovým a operačním prostředkem.

Proto hlavní úkoly rychlých jednotek všech evropských armád ve válce budou:

- a) boj za volnost operačního manévru v tom smyslu, že rychlá jednotka otřepe operačním týlem nepřítele a znemožní tak ustálení fronty,
- b) účast v provádění rozhodného úderu obchvatem boků a týlu nepřítele,
- c) dovršení porážky nepřítele rozšířením průlomu fronty a pronásledováním.

Tyto úkoly rázu operativního vyžadují ovšem nejen příslušně organisovaných rychlých jednotek, nýbrž i odpovídající taktiky.

V II. stati vyslovuje autor svůj názor o tom, že ačkoli se dosud neustálila organisace jezdeckých pluků, divisí a sborů a tím méně organisace motomechanisovaných vyšších jednotek, přece můžeme již dnes říci, jakým směrem tato organisace půjde, což uvádí v tabulce 1.